

Arrest

nr. 202 563 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 mei 2017, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 november 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 15 november 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2017 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [G.]

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 09.12.1998

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 11.05.2017, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van een huwelijk dat op 24.03.2017 werd afgesloten in Albanië.

Er werd een onderzoek betreffende dit in het buitenland afgesloten huwelijk uitgevoerd door de Dienst Schijn-en Gedwongen Relaties en op 27.04.2017 bracht de voornoemde dienst de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Beveren hiervan op de hoogte.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

§2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat betrokkene niet voldoet aan het criterium met betrekking tot de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar. Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op het moment van de aanvraag en van de huidige beslissing nog niet de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.

Voorts wordt de aanvraag van een verblijfskaart tevens geweigerd omdat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, niet voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste conform artikel 40 ter.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene volgende stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft aangebracht:

- Attesten van het HVW Sint-Niklaas dd. 05.04.2017 en 26.06.2017 met een overzicht van de werkloosheidsuitkeringen die hij in de periode van 01/2017 - 05/2017 ontving.

In de aanvraag worden geen andere bestaansmiddelen vermeld.

Er moet opgemerkt worden dat de referentiepersoon geen enkel bewijs voorlegt waaruit moet blijken dat hij heden actief op zoek is naar werk, noch dat hij daarvan (om één of andere reden) zou zijn vrijgesteld. Derhalve kan de werkloosheidsuitkering niet in overweging worden genomen.

Bij gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de voornoemde bepaling, dient er niet te worden overgegaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftanalyse.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een tweede middel, gericht tegen het weigeringsmotief inzake de bestaansmiddelenvereiste, de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1° en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 55 en 56 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (BS 31 december 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 40 ter par. 1 lid 2 1° stelt:

[...]

Artikel 56 van het KB van 25 nov 1991 stelt: § 1. Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Onder arbeidsmarkt wordt verstaan het geheel van betrekkingen, die, rekening houdend met de criteria van de passende dienstbetrekking vastgesteld krachtens artikel 51, voor de werknemer passend zijn. De werkloze die niet bereid is elke passende dienstbetrekking te aanvaarden aangezien hij voor zijn wedertewerkstelling voorwaarden stelt die, rekening houdend met de criteria van de passende dienstbetrekking, niet gerechtvaardigd zijn, wordt geacht niet beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt.

Artikel 55 van het KB van 25 nov 1991 stelt: Geen uitkering wordt toegekend:

1° voor de werkdagen waarop gewoonlijk niet gewerkt wordt ingevolge de gebruiken in de sector, de streek, de plaats of de onderneming, zolang de werknemer door een arbeidsovereenkomst verbonden blijft. De beëindiging van de arbeidsovereenkomst komt evenwel niet in aanmerking indien zij uitsluitend betrekking heeft op de werkdagen waarop gewoonlijk niet gewerkt wordt, wanneer de werknemer na die dagen zijn arbeid normaal hervat, behalve indien de duur van de werkonderbreking meer dan dertig dagen bedraagt. (Deze bepaling geldt niet voor de inkomensgarantie-uitkering die de deeltijdse werknemer normaal geniet tijdens de periode van deeltijdse activiteit;)

2° in geval van verlating van de betrekking in loondienst om een beroep uit te oefenen waardoor de werknemer niet valt onder de sociale zekerheid, sector werkloosheid, gedurende de periode van de uitoefening van dit beroep, en in ieder geval ten minste gedurende zes maanden te rekenen vanaf de werkverlating;

3° gedurende de tijdelijke onderbreking van de uitoefening van een beroep waardoor de werknemer niet valt onder de sociale zekerheid, sector werkloosheid;

4° in geval van verlating van de betrekking in loondienst om zijn kind op te voeden, gedurende de duur van de onbeschikbaarheid, en in ieder geval ten minste gedurende zes maanden te rekenen vanaf de werkverlating;

5° in geval van vermindering met ten minste de helft van de betrekking in loondienst om zijn kind op te voeden, gedurende de duur van de onbeschikbaarheid, en in ieder geval ten minste gedurende zes maanden te rekenen vanaf de vermindering van de prestaties. Deze bepaling geldt niet voor périodes van tijdelijk werkloosheid;

6° gedurende de periode waarvoor de werknemer onderbrekingsuitkeringen geniet ingevolge de onderbrekking van zijn beroepsloopbaan;

7° voor de zaterdagen of halve zaterdagen, die door de Minister, na advies van het beheerscomité, gelijkgesteld worden met niet-vergoedbare dagen of halve dagen.

Met andere woorden kan de Belgische onderdaan slechts een werkloosheidsuitkering ontvangen indien hij inderdaad actief naar werk zoekt en dus beschikbaar is voor de arbeidsmarkt. Indien de RVA (nu de VDAB) zou vaststellen dat verzoeker niet actief naar werk opzoek is en betrekkingen zomaar zou weigering heeft hij geen recht op werkloosheidsuitkeringen conform artikel 55 en 56 van het KB.

Dus gezien het feit dat de Belgische onderdaan, de referentie persoon werkloosheidssteun ontvangt impliceert dat hij actief op zoek is naar werk.

Het is niet aan verwerende partij om al dan niet te stellen dat het niet zou blijken dat de referentiepersoon niet actief op zoek is naar werk.

Mocht vaststaan dat de referentiepersoon niet actief op zoek is naar werk wordt hij uitgesloten van het voordeel van werkloosheidsuitkeringen. Verwerende partij is aldus niet bevoegd om al dan niet te stellen of de referentiepersoon al dan niet actief op zoek is naar werk.

Het durven stellen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij niet actief op zoek is naar werk is een duidelijk voorbeeld van machtsoverschrijding.

Verwerende partij kan over het al dan niet actief op zoek zijn naar werk geen uitspraak doen. Het hebben van werkloosheidsuitkering impliceert het actief opzoek zijn naar werk. Punt ander lijn.

De bepaling van artikel 40 ter par. 2 lid 2 1° in fine Vw kan niet door verwerende partij worden beoordeeld. Dit is haar materie niet en zij kan niet oordelen of de referentiepersoon al dan niet actief werk zoekt.

Het motief dat de referentiepersoon niet zou aantonen dat hij actief werk zoekt kan niet in rekening worden gehouden. Verzoeker toont aldus machtsoverschrijding aan.

De attesten van de HVW dat de referentiepersoon werkloosheidssteun ontvangt impliceert derhalve dat hij actief werk zoekt. Bovendien was en is verzoeker ingeschreven bij de VDAB en verwijst daarvoor naar het inschrijvingsbewijs (stuk 2).

Het motief er moet opgemerkt worden dat de 'referentiepersoon geen enkel bewijs voorlegt waaruit moet blijken dat hij heden actief op wzoek is naar werk, noch dat hij daarvan zou zijn vergesteld. Derhalve kan de werkloosheidsuitkering niet in overweging genomen worden is aldus geen deugdelijk motief omdat verzoeker actief op zoek is naar werk zoniet vervalt zijn recht op werkloosheidsuitkering.

Het middel is derhalve gegrond op basis van:

- machtsoverschrijding
- motiveringsplicht

Bovendien gaat verwerende partij wel heel vlug door de bocht indien zij stelt dat artikel 42 par. 1 niet van toepassing zou zijn.

Verzoeker toont aan dat hij over een uitkering beschikt op heden van een +/- 1.250 Euro (stuk 3). Uit de bestreden beslissing komt tot uiting dat hij bij zijn aanvraag eveneens een attest van het HVW had gevoegd.

Als verwerende partij vaststelt dat deze bestaansmiddelen niet toereikend zou zijn dient zij wel degelijk de behoefte analyse uit artikel 42 par. 1 toe te passen.

Deze behoeften analyse is alhier wel degelijk passend. Verzoeker verwijst naar stuk 4. Uit stuk 4 blijkt dat verzoeker een sociale woning huurt met als huurprijs 172,75 Euro. Dit is ruim onder de marktwaarde die 400 Euro bedraagt. Verzoeker spaart aldus minstens 200 Euro uit door sociaal te wonen in plaats van de huren op de private markt.

Derhalve kan niet voorgehouden worden dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

De referentiepersoon en verzoeker wensen mee te delen dat de gemeente BEVEREN hen nooit heeft medegedeeld om een attest van de VDAB of een bewijs van de huurprijs,... voor te leggen.

Het kan aldus niet verzoeker kwalijk genomen worden dat enkel het attest van de HVW werd voorgelegd. Het is immers aan de verwerende partij om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en verzoeker duidelijk te informeren welke stukken zij dienen voor te leggen.

De gemeente BEVEREN heeft hen enkel gezegd dat hij een attest met inkomsten moest voorleggen, niks meer of niks minder. Uit het administratief dossier zal inderdaad blijken dat de huurprijs niet moest voorgelegd worden, dat er geen attest van de VDAB waaruit blijkt dat hij actief werk zoekt moest worden voorgelegd.

Verwerende partij kan wel stellen dat ieder geacht wordt de wet te kennen doch verwerende partij dient hier te handelen met de nodige zorgvuldigheid en de rechtsonderhorige voldoende de informeren welke stukken ze dienen voor te leggen.

De referentie persoon was dan ook heel verbaasd dat hij stukken moest voorleggen waaruit blijkt dat hij actief werk zoekt. (zoals hierboven gezegd impliceert het recht op werkloosheidsuitkeringen dat hij actief op zoek is naar werk).

Verzoeker besluit hieruit dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan om de rechtsonderhorige (in casu verzoeker) mee te delen welke documenten er moeten worden voorgelegd. Het middel is derhalve gegrond wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst tevens nogmaals naar artikel 42 en stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met par. 1 lid 2. Dit artikel stelt: Indien aan de voorwaarde van toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen ... 40 ter par. 2 tweede lid 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie de vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun

behoefden te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Verzoeker stelt vast dat dit artikel van toepassing is. Het verwijst integraal naar artikel 40 ter par. 2 tweede lid 1°.

Bovendien is de referentiepersoon, als Belgische onderdaan, eveneens een burger van de Unie. Verzoeker stelt vast dat de vreemdelingenwet geen bepaling bevat waaruit zou moeten blijken dat met de bepaling 'burger van de unie' de Belgen die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer zoals bepaald in het Europees Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, zouden worden uitgesloten.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in gebreke blijft om deze bepaling toe te passen. Verwerende partij heeft helemaal niet voorzien in de bestreden beslissing in de behoeftenanalyse. Integendeel, verwerende partij stelt: Bij gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de voornoemde bepaling dient er niet te worden overgegaan tot de in artikel 42 par. 1 Vw bedoelde behoeftanalyse.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag duidelijk aangetoond dat hij niet ten laste valt van de openbare overheden. Verzoeker heeft werkloosheidssteun. Dit impliceert dat verzoeker leeft van zijn uitgesteld loon. Verzoeker heeft een actieve periode achter de rug waardoor hij afdrachten aan de RSZ heeft betaald. Hij heeft daarop recht omdat tijdens het werken afdrachten van het loon werden gedaan en overgemaakt aan de RSZ.

Het louter stellen dat hiermee geen rekening kan mee worden gehouden is een brug te ver. De verwerende partij dient alle relevante informatie op onderzoeken, deze te beoordelen en hieruit een redelijke beslissing te nemen. Tevens dient verwerende partij conform artikel 42 zelf op zoek te gaan welke de behoeften die verzoeker heeft.

Uit de motivatie blijkt dat verwerende partij klakkeloos art 40 ter heeft toegepast, Zij heeft enkel en alleen geoordeeld dat de partner van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder in feit deze inkomsten te bekijken en te bestuderen. Verwerende partij heeft niet nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt om in zijn behoeften te voorzien.

Verwerende partij kan overeenkomstig art 42 laatste zin nochtans alle bescheiden zelf op zoeken of aan verzoeker verzoeken stukken voor te leggen. Verwerende partij heeft aan verzoeker niks verzocht.

Verzoeker stelt aldus vast dat verwerende partij op een onzorgvuldige wijze te werk is gegaan. Verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven (door geen rekening te houden dat verzoeker woont in een sociale woning waar hij slecht 172,75 Euro betaald) en heeft deze niet correct beoordeeld en op grond daarvan is zij tot huidige onredelijke beslissing gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is aldus geschonden en samenhang met artikel 40 ter en artikel 42 Vw.

Uit het feit dat verwerende partij onterecht stelt dat aan de voorwaarden van toereikende, stabiele bestaansmiddelen niet is voldaan conform artikel 40 ter par. 2 lid Vw heeft tot gevolg dat verzoeker onmogelijk haar recht ex artikel 12 (een gezin stichten) en artikel 8 EVRM kan uitoefenen."

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze is genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt zo gemotiveerd dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden dat zij een leeftijd van 21 jaar moet hebben om haar echtgenoot in België te vervoegen en dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Wat dit tweede weigeringsmotief betreft, wordt concreet vastgesteld dat verzoekster als bewijs van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot stukken voorlegde waaruit blijkt dat haar echtgenoot werkloosheidsuitkeringen geniet. Verweerder wijst er evenwel op dat geen enkel bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon heden ook actief op zoek is

naar werk dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, waardoor gelet op het bepaalde in voormelde wetsbepaling deze werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. In deze omstandigheden, zo motiveert verweerder verder, dient niet te worden overgegaan tot een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoekster, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In de thans voorliggende zaak is het niet betwist dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon enkel bestaan uit werkloosheidsuitkeringen. Gelet op voormelde wetsbepaling dient het bewijs te worden geleverd dat de referentiepersoon actief werk zoekt, opdat deze werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen niet betwist dat het bewijs van actief werk zoeken niet werd geleverd en evenmin het bewijs dat haar echtgenoot hiervan zou zijn vrijgesteld, waardoor verweerder kon oordelen dat de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische echtgenoot niet in rekening kunnen worden genomen en, nu voor het overige geen andere actuele bestaansmiddelen werden aangetoond, niet blijkt dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat uit de artikelen 55 en 56 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsuitkering blijkt dat de werkloze om een werkloosheidsuitkering te ontvangen actief moet zoeken naar werk, zodat uit het loutere feit dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering geniet reeds een vermoeden blijkt dat hij actief naar werk zoekt dat door verweerder dient te worden gerespecteerd. Zij geeft aan dat volgens haar verweerder niet bevoegd is om na te gaan of de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Het standpunt van verzoekster dat het voorleggen van bewijzen van werkloosheidsuitkeringen op zich zou volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt en opdat deze uitkeringen in rekening dienen te worden gebracht, strookt echter niet met de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, waar wordt vereist dat de Belgische echtgenoot bewijst actief op zoek te zijn naar werk opdat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen. Hoewel de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt van welke aard deze bewijzen van een actieve zoektocht naar werk precies zouden moeten zijn, blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt zodat het loutere bewijs van het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen op zich niet volstaat. Een andere lezing zou het vereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet compleet zinloos maken. Ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering inderdaad in dat er sprake is van werkbereidheid, dient verzoekster toch conform de voormelde bepaling aan te tonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk opdat deze uitkeringen in rekening worden genomen in het kader van de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging. De bevoegdheid om na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wordt geregeld door de Vreemdelingenwet, en geenszins door de werkloosheidsreglementering. Bijgevolg volstaat het niet om bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen.

Bovendien wordt gewezen op het bepaalde in de punten B. 17.6.3 en 17.6.4 en B.55.3 in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, waaruit blijkt dat de enigen die een werkloosheidsuitkering genieten maar in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toch zijn vrijgesteld van het leveren van het bewijs actief op zoek te zijn naar werk, de personen zijn die conform de artikelen 89 en 98bis van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering zijn vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. Verzoekster toont niet aan dat haar Belgische echtgenoot is vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en dus van de verplichting te bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Verzoekster stelt nog dat haar echtgenoot “was en is” ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende. Ter staving hiervan voegt zij een inschrijvingsbewijs afgeleverd op 22 november 2017. De Raad kan enkel vaststellen dat dit stuk is afgeleverd na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een attest dat verzoekster

hem voorheen niet overmaakte en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoekster geeft niet aan dat zij ter staving van haar aanvraag reeds een dergelijk stuk voorlegde en dit daargelaten de vraag of een dergelijk stuk kan volstaan als bewijs van het actief werk zoeken.

In zoverre verzoekster nog stelt dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, wijst de Raad op volgende bepalingen in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Verzoekster weerlegt de vaststelling van het bestuur niet dat in casu geen bestaansmiddelen voorlagen die, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat in casu het bestuur ten onrechte niet is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse. Wezenlijk heeft zij in deze situatie ook niet het vereiste belang bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften van haar gezin te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Er blijkt aldus ook niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing nog specifiek rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat de echtgenoten in een sociale woning wonen en hiervoor slechts een beperkte huurprijs betalen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een schending van de artikelen 55 en 56 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering kan verder niet dienstig worden aangevoerd ter nietigverklaring van de bestreden beslissing. Machts- of bevoegdheidsoverschrijding wordt ook niet aanvaard.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoekster betoogt dat haar niet kan worden tegengeworpen dat zij het attest van de VDAB of nuttige stukken in het kader van een door te voeren behoefteanalyse niet eerder heeft voorgelegd, nu de gemeente Beveren of verweerder haar nooit uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat zij dergelijke stukken diende voor te leggen.

De Raad herhaalt dat niet blijkt dat het bestuur in casu diende over te gaan tot een behoefteanalyse, zodat het betoog op dit punt in geen geval kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wat het attest van de VDAB, of het voor te leggen bewijs van actief werk zoeken door de referentiepersoon betreft, merkt de Raad verder op dat het verzoekster, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart, toekwam om hieromtrent zelf de nodige stukken voor te leggen die kunnen aantonen dat haar echtgenoot actief werk zoekt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om, bij de aanvrager, bijkomende informatie op te vragen wanneer blijkt dat de bij de aanvraag gevoegde stukken niet kunnen volstaan om vast te stellen dat de referentiepersoon beschikt over de bij artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt verweerder in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen.

De Raad stelt vast dat het op zich niet is betwist dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat haar Belgische echtgenoot over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.2.6. Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat het hieromtrent dan diende te motiveren.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.7. Artikel 12 van het EVRM omvat verder het recht te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad wijst erop dat verzoekster in Albanië in het huwelijk is kunnen treden. Er liggen verder geen concrete hinderpalen voor die zouden verhinderen dat zij en haar echtgenoot aldaar een gezin stichten. Het enkele gegeven dat de echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft, volstaat in dit verband niet. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing verzoekster verhindert om te huwen en een gezin te stichten. In deze omstandigheden blijkt een schending van artikel 12 van het EVRM niet.

2.1.2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen het weigeringsmotief inzake de leeftijdsvoorwaarde, de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40ter, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Het verblijfsrecht voor verzoeker wordt in eerste instantie aldus geweigerd omdat zij inderdaad de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt.

Artikel 40 ter par. 2 lid 4 stelt inderdaad: Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40 bis par. 2, eerste lid, 1° en 2° moet de echtgenote of de partners beiden ouder zijn dan 21 jaar.

Verzoeker stelt echter vast dat verwerende partij de wettelijke bepaling niet volledig leest. Na deze bepaling komt er echter een uitzondering in het tweede lid van het vierde lid van par 2 van artikel 40 ter Vw namelijk: Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot 18 jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds VOOR de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van wettelijke geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens 1 jaar hebben samengewoond.

Er bestaat geen twijfel dat verzoeker gehuwd is met de Belg [E.N.] in Albanië op 24 maart 2017.

Verzoeker citeert de bepaling opnieuw maar met uitsluiting van de bepalingen die van toepassing zijn op wettelijke samenwoning teneinde een klare kijk te hebben op de bepaling die van toepassing is op het huwelijk:

Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot 18 jaar indien de echtelijke band ... reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond. ...

Nu is de bepaling leesbaar en begrijpbaar.

Verzoeker ontleed de bepaling:

- Verzoeker dient 18 jaar te zijn: Verzoeker is geboren op 9 december 1998. Derhalve is zij 18 jaar en 11 maanden een dag voor de datum van de bestreden beslissing.*
- De echtelijke band bestond voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging: inderdaad want de echtelijke band is ontstaan naar aanleiding van het huwelijk in Albanië op 24 maart 2017 EN de aanvraag tot gezinshereniging werd gedaan op 11 mei 2017. Derhalve bestond de echtelijke band reeds voor de indiening van het verzoek. De echtelijke band bestond 1 maand en 28 dagen voor de indiening van het verzoek.*

Derhalve kan het verblijfsrecht op basis van de niet bereikte leeftijd van 18 jaar niet weerhouden worden gezien het uitzonderingsmechanisme in par. 2 lid 4 lid 2 van artikel 40 ter Vw.

Het is zo klaar als een kont suiker dat verwerende partij de wettelijke bepaling zoals hierboven vermeld niet correct toepast. In een rechtstaat dient de uitvoerende macht de wet toe te passen niks meer of niks minder.

Verzoeker toont aan dat verwerende partij de wettelijke bepaling die een uitzonderingsmechanisme heeft voorzien niet correct heeft toegepast.

Verwerende partij past aldus op een niet correcte wijze het wetsartikel toe wat een schending inhoudt van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Het middel is derhalve gegrond.

Verder wenst verzoeker nog te wijzen op het feit dat de leeftijdsvereiste van 18 jaar op 7 juli 2016 in artikel 40 ter is binnengedrongen. De richtlijn 2003/86/EG dd. 27 sep 2003 bevat in artikel 4 par. 5 een dergelijke bepaling. Doch deze richtlijn is niet van toepassing op verzoeker gezien deze richtlijn enkel van toepassing is indien beiden derde landers zijn. Echter de echtgenoot van verzoeker is Belg geworden.

Niettemin is het toch wel belangrijk om te melden dat deze bepaling enkel en alleen bestaat (en de lidstaat heeft de keuze om de minimum leeftijd al dan niet op te nemen) om twee redenen:

- *De integratie van de echtgenoten te bevorderen*
- *Gedwongen huwelijken tegen te gaan*

Indien verwerende partij zich dan toch zou willen steunen op deze leeftijdsvereiste die in artikel 40 ter werd opgenomen (en mocht de RVV van oordeel zijn dat het uitzonderingsmechanisme niet van toepassing zou zijn in casu) is verzoeker van oordeel dat niet zomaar de leeftijd van 21 jaar kan worden toegepast.

Enderzijds stelt artikel 12 EVRM dat verzoeker en de Belg het recht hebben om te huwen en een gezin te stichten en anderzijds stelt artikel 8 EVRM dat de verwerende partij niet zomaar mag interfereren in het gezinsleven. Verzoeker stelt zich de vraag hoe haar basismensrecht ex artikel 12 EVRM kan uitputten indien zij niet in België kan verblijven. Hoe kan zij een gezin stichten zonder bij haar Belgische echtgenoot te verblijven. Een ding is zeker gezien haar echtgenoot [E.] Belg is, kan verwerende partij NIET eisen dat hij het land verlaat en opnieuw naar Albanië verhuist. Een nationale onderdaan kan nooit verplicht worden om het land waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten (recht gewaarborgd door het BUPO).

Ten tweede stelt artikel 8 EVRM dat verwerende partij wel mag interferen in het gezinsleven indien deze inmenging proportioneel is en een legitiem doel nastreeft. Dit legitiem doel kan bijvoorbeeld zijn om gedwongen huwelijken tegen te gaan. Doch uit de bestreden beslissing komt niet tot uiting dat verwerende partij een onderzoek heeft gedaan of het huwelijk tussen verzoeker en [E.] een gedwongen huwelijk zou zijn.

Mocht het uitzonderingsmechanisme aldus niet van toepassing zijn, dan nog kan verwerende partij niet zomaar klakkeloos de leeftijd van 21 jaar toepassen. Verwerende partij dient na te gaan en te motiveren of het al dan niet om een gedwongen huwelijk gaat teneinde het legitiem doel na te streven ten einde te interferen in het gezinsleven conform artikel 8 EVRM par 2.

De RVV heeft echter de taak om na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Gezien verzoeker enkel in de bestreden beslissing leest dat de leeftijd van 21 een probleem is maar verder niks meer of niks minder, kan verzoeker stellen dat verwerende partij om een niet proportionele wijze intefeert in het gezinsleven van verzoeker en haar Belgische echtgenoot EN dat het voor verzoeker en haar echtgenoot onmogelijk om een gezin te stichten in de zin van artikel 12 EVRM.

Verzoeker stelt aldus, mocht het uitzonderingsmechanisme niet van toepassing zijn, verwerende partij door klakkeloos de leeftijd van 21 jaar toe te passen het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel miskent.

Deze is de beslissing gebaseerd op een niet deugdelijk motief omdat het niet vast staat dat het huwelijk gedwongen zou zijn of niet. Dit is aldus niet bewezen waardoor een schending wordt vastgesteld van de motiveringsplicht.

Het middel is ondergeschikt dan ook gegrond."

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in dit middel kritiek uit op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Het tweede middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS